

Cierpienie, śmierć i chwała Sługi Bożego – Mesjasza

Naczelną postacią Pisma Świętego jest Mesjasz, Zbawiciel Jezus Chrystus. Wszystkie zapiski Starego Testamentu, osoby i wydarzenia, pośrednio lub wprost wskazywały na Tego, który miał się stać wykonawcą planu Bożego nakreślonego przed założeniem świata (1 Piotra 1:20). Apostoł Piotr pisze w swoim 1 Liście 1:10-11, że prorocy prorokowali o łasce, która miała spłynąć przez cierpienie Chrystusa, który też w następstwie tego miał dostąpić uwielbienia. Pan Jezus po zmartwychwstaniu ganił uczniów w drodze do Emaus za brak wiary w zapowiedzi prorockie:

„Czyż Chrystus nie musiał tego wycierpieć, by wejść do swojej chwały?” – Łuk. 24:25-26.

Prorok Izajasz miał widzenie chwały Pana (Jan 12:41), ale miał też objawienie Jego cierpienia i upokorzenia. W Księdze Izajasza 6:1-5 jest opis widzenia proroka, który przeraził się faktem, że oczy jego widziały Króla, Pana Zastępów. Prorok wyraził chęć spełnienia misji, jaką mu polecił Pan, by szedł i zatwardził serca ludu, dotknął jego uszu głuchotą i oczy ślepotą, tak aby lud ten nie widział swoimi oczyma i nie słyszał swoimi uszami i nie rozumiał swoim sercem, żeby się nie nawrócił i nie ozdrowiał (Izaj. 6:8-10).

Pod wpływem tych przeżyć prorok Izajasz prorokował w przeważającej części o mającym przyjść Mesjaszu. Już w rozdziale 7:13-16 jest proroctwo o narodzeniu Mesjasza, w 9:1-6 zapowiedź o narodzeniu i Jego panowaniu jako Księcia Pokoju, w 11:1-10 opis wizji restytucji, dzięki Jego potężnemu dziełu. Cała Księga Izajasza jest wielkim proroctwem przedstawiającym Boski plan zbawienia dzięki ofierze Mesjasza, zatem proroctwo to można nazwać proroctwem mesjańskim.

Najbardziej wymowny jest rozdział 53 tej księgi. Poprzedza go opis rozdziału 52, w wersetach 13-15 czytamy: *„Oto szczęśliwie się powiedzie mojemu słudze [tak mówi Wszechmogący Pan – werset 4]. Będzie nader wywyższony i bardzo wysoko wyniesiony. Jak wielu się przeraziło na jego widok – tak zeszpecony, niepodobny do ludzkiego był jego wygląd, a jego postać nie taka jak synów ludzkich. Tak wprawi w zdumienie liczne narody, królowie zamkną przed nim swoje usta, bo zobaczą to, czego im nie opowiadano i zrozumieją to, czego nie słyszeli.”*

Rozdział 53 opisuje cierpienie, śmierć i chwałę sługi

Bożego tak realistycznie, ale realizm ten spowodował zatwardzenie serc narodu wybranego i odrzucenie tego, który był do nich posłany – odrzucenie Mesjasza (Jan 1:11).

Rozdział ten zawiera 12 wersetów, które można podzielić na 4 części, po 3 wersety każda:

- wersety 1-3 zawierają opis sługi Pańskiego widzianego oczami ludzi, wzgardzonego i upokorzonego;
- wersety 4-6 zawierają opis sługi Pańskiego widzianego oczami Boga, jako posłanego Odkupiciela;
- wersety 7-9 zawierają opis Jego śmierci, Jezus jest widziany oczami ludzi jako sprawiedliwy i niewinny człowiek, który został zwyciężony przez zło;
- wersety 10-12 zawierają opis Jego śmierci z punktu widzenia Bożego, jako zwycięzcy obdarzonego chwałą.

W wersetach 1-3 prorok Izajasz zapowiada, jak będzie przyjmowany Mesjasz przez ludzi, przez naród, do którego został posłany. *„Kto uwierzył kazaniu naszemu?”* Istotnie, bardzo nieliczne jednostki poznały Go jako tego, który był zapowiedziany przez proroków. Faryzeusze pytali, czy ktoś z przełożonych lub z faryzeuszy uwierzył w Niego (Jan 7:46-49). Nawet Jego bracia nie wierzyli w Niego. Ewangelista Jan stwierdza w wersecie 12:37-38, że brak wiary w Niego był wypełnieniem tego proroctwa. Ramię Pańskie nie było objawione tym, którzy nie przyjęli tego kazania, a tym ramieniem był właśnie Chrystus.

Był On latoroślą (Izaj. 11:1), wyrosłą z ziemi suchej, w warunkach pozbawionych żywotności, dlatego też nie mogli zobaczyć w Nim nic godnego zachwyty. Nie podobał się ani z wyglądu, ani z postawy i sposobu zachowania. Dlatego był wzgardzony i opuszczony przez ludzi. Wzgardzony i odepchnięty jak mówi o tym prorocy Psalm 22:7-8: *„Ale ja jestem robakiem, nie człowiekiem, hańbą ludzi i wzgardą pospółstwa”*. Był traktowany jak trędowaty, jak ten przed kim się zakrywa twarz (3 Mojż. 13:45). Tak postrzegali Mesjasza ludzie, Jego rodacy, którzy byli Jego własnością i to było powodem, że Go nie przyjęli. *„Do swej własności przyszedł, ale swoi go nie przyjęli”* – Jan 1:10-11.

W wersetach 4-6 proroctwa Izajasza jest opis Mesjasza widzianego przez Boga i tych, którzy Go poznali i rozumieli Jego misję. Był On obarczony naszymi chorobami i

naszym cierpieniem, chociaż z pozoru wydawało się, że jest przez Boga zraniony i umęczony. Pan Jezus uzdrawiając chorych brał niemoce ludzi na siebie (Mat. 8:14-17), a zarazem wypełniał prorocstwo Izajasza. Pan został przeбитo za nasze grzechy i zdruzgotany za nasze winy (Rzym. 4:25). Umarł za grzechy nasze według Pism (1 Kor. 15:3). Zrozumienie tego dzieła Mesjasza, które było zawarte w planie Bożym, pozwala spojrzeć na dokonania Mistrza z szacunkiem i zachwytem. Możemy widzieć swój upadły stan i potrzebę odkupienia. Wszyscy jak owce zbłądziliśmy, a On jak Dobry Pasterz poświęcił swoje życie, aby nas ratować: „*Mój lud był trzodą zbłąkaną*” – Jer. 50:6-7. Pan mówił: „*Ja jestem dobry pasterz. Dobry pasterz życie swoje kładzie za owce*” – Jan. 10:11. Apostoł Piotr pisze w 1 Liście 2:25: „*Byliście zabłąkani jak owce, lecz teraz nawróciliście się do pasterza i stróża dusz waszych*”.

W kolejnych wersetach 7-9 prorok Izajasz przedstawia, jak miała być odbierana dobrowolna ofiara Mesjasza przez ludzi, nie zawsze rozumiejących, dlaczego sprawiedliwy, niewinny Syn Boży musiał ponieść tak wielką ofiarę. Dlaczego znęcano się nad Nim, a On cierpiał dobrowolnie (Mat. 27:27-31)? Dlaczego szedł na śmierć jak baranek i nie otworzył ust w swej obronie? Przed Piłatem zamilkł mimo tego, że Piłat mógł Go uwolnić (Jan 19:9-10). Z więzienia i sądu zabrano Go, został wyjęty spod prawa, odcięty od życia i z punktu ludzkiego widzenia nie było nikogo, kto pomyślałby o Jego losie. Większość chrześcijan rozumie, że Chrystus umarł za nasze grzechy, ale nie zawsze może zrozumieć, dlaczego cierpienia i śmierć Jego były tak okrutne. Wyznaczono Mu grób wśród bezbożnych, zamierzono ciało Jego wrzucić do doliny Hinnom, ale pochowany został w grobie bogatego człowieka, o czym pisze ewangelista Mateusz (Mat. 27:57-60). Chociaż grzechu nie popełnił i nie było zdrady w Jego ustach, Mesjasz został tak brutalnie potraktowany przez złych ludzi, za których ponosił cierpienia (1 Piotra 2:22).

Ludzie nie znający planu odkupienia często rozumują, że Jezus będąc sprawiedliwym, niewinnym i szlachetnym człowiekiem, który przyniósł na świat wspaniałą naukę i pokazał, jak wieść przykładne życie, z pewnych niezrozumiałych powodów poniósł klęskę i został zwyciężony przez zło. W wersetach 10-12 prorok Boży Izajasz przedstawia właściwe spojrzenie na ofiarę Mesjasza, pokazaną z punktu widzenia Bożego i wszystkich zapowiedzi Jego Słowa. Prorok mówi, że to Panu się tak upodobało, aby Go utracić cierpieniem. Apostoł Paweł wyjaśnia sens tych cierpień w Liście do Hebrajczyków 2:9-10: „*Widzimy tego, który na krótko został uczyniony mniejszym od aniołów, Jezusa, ukoronowane-*

go chwałą i dostojeństwem za cierpienie śmierci, aby z łaski Bożej zakosztował śmierci za każdego, (...) aby sprawcę zbawienia uczynił doskonałym przez cierpienia”.

Złożenie życia w ofierze pozwoli Jezusowi ujrzyć potomstwo – zbawionych z rodzaju Adama, klasę duchową i zapewnić długie życie, to znaczy wieczność. Przez tę ofiarę miała się wypełnić wola Boża, którą Pan Jezus realizował czynem. Pan mówił: „*Moim pokarmem jest pełnić wolę tego, który mnie posłał i dokonać jego dzieła*” – Jan 4:34. Za mękę swojej duszy ujrzy owoc, czyli rodzaj ludzki doprowadzony do harmonii z Bogiem. Wynik dzieła okupowego będzie wielką satysfakcją dla Zbawcy, który otrzymał tytuł Ojciec Wieczności (Izaj. 9:5-6).

Jego poznaniem wielu się nasyci i wielu usprawiedliwi, gdyż ich winy sam poniesie. Poznanie Chrystusa jest obecnie i będzie w przyszłości podstawą usprawiedliwienia, o czym pisze apostoł Paweł w Liście do Rzymian 10:4: „*Albowiem końcem zakonu jest Chrystus, aby był usprawiedliwiony każdy, kto wierzy*”. Bóg przez proroka Izajasza mówi: „*Dlatego dam mu dział wśród wielkich*”. Za to dzieło Mesjasz miał być nader wywyższony i bardzo wysoko wyniesiony (Izaj. 52:13). Apostoł Paweł w Liście do Filipian 2:9 pisze: „*Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię*”. Wersety 10-12 mówią, że będzie z mocarzami dzielić łupy, będzie się dzielił korzyściami i zdobyczą z Kościołem. Pan obdarzył swoją wielką łaską tych którzy rozumieją i doceniają wielkość dzieła dokonanego Jego cierpieniem i śmiercią. „*Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem na Jego tronie*” – Obj. 3:21.

Prorok Izajasz przedstawił w 53 rozdziale swego prorocstwa Mesjasza cierpiącego i utrapionego, ale również jako potężnego zwycięzcę. Sposób i okoliczności dokonania przez Pana Jezusa ofiary powodowały i nadal powodują wiele błędnych interpretacji i brak zrozumienia głębi tej ofiary. W wyniku czego niewierzący odwracają się od tej ofiary, natomiast wierzący, rozumiejący wspaniałość tego dzieła, przyjmują je jako miłą woń. Dlatego apostoł Paweł wzywa nas:

„*Wynijdźmy do niego za obóz, znosząc pohańbienia Jego*” – Hebr. 13:13.

Kopak Jan
R-
„Straż”